

[Lisbet Hindsgaul.]

Udgiften til det spæde Barns Udstyr, for hermed er en stor og stadig tilbagevendende Bekymring fjernet fra den vordende Moder.

Det Omraade, der drejer sig om den direkte økonomiske Hjælp til de søgende gravide Kvinder, er ved Siden af den personlige, sociale og juridiske Lovgivning lige saa stærkt paakrævet, og jeg kan derfor paa mit Partis Vegne tiltræde den højtærede Socialministers Forslag om, at der aarlig bevilges 500 000 Kr. til spædes Udstyr og 200 000 Kr. aarlig som en kontant Hjælp for nødstedte Kvinder. Ogsaa det er efter min Mening vel anvendte Penge i en god Sags Tjeneste. Jeg tvivler nemlig ikke om, at det sidstnævnte Beløb, de 200 000 Kr., vil blive forsvarligt forvaltet. Naturligvis kan der altid finde Misbrug Sted — hvor findes i det hele taget et Omraade, hvor der ikke kan paavises Misbrug? Jeg mener imidlertid, at Mødrehjælpsinstitutionernes Ledelse i Aarenes Løb har faaet et saa indgaaende Kendskab til Mennesker og Menneskers Kvalitet, at Administrationen nok skal blive forsvarlig. Desuden vil den søgende Kvinde som Regel kunne siges at være i en særlig økonomisk Nødsituation, og som Følge heraf vil hun sikkert ved Vejledning nok kunne bringes i Stand til at forvalte disse Penge, saa at de virkelig bliver en Hjælp.

I den foreslaaede Ændring i Mødrehjælpslovens § 1, Stk. 3, bestemmes det, at Mødrehjælpsinstitutionerne om fornødent kan oprette Børnehjem. Dette betyder en Udvikling af det Arbejde, som Mødrehjælpsinstitutionerne kan paatage sig. Jeg læser i Bemærkningerne til Lovforslaget, at der paa det Tidspunkt, da Loven om Mødrehjælpsinstitutionerne blev vedtaget, ikke var Behov for Spædbørne- og Børnehjem i den Udstrækning, vi nu kender det. Dette er jo rigtigt, men maa jeg i den Anledning have Lov til at rette et enkelt Spørgsmaal til den højtærede Socialminister, idet jeg altsaa anerkender, at det i disse Aar er nødvendigt, at Mødrehjælpsinstitutionernes Virkeomraade udbygges, ikke alene ved Oprettelsen af Svangre- og Mødrehjem, men ogsaa derved, at der indrettes Spædbørne- og Børnehjem. Men ligger der nu ikke en Fare i den i disse Aar stærkt udvidede Foretagsomhed med Hensyn til en stadig stærkere og stærkere Inddragning ved Leje eller Køb af Ejendomme til dette Brug?

Mennesker, der er kompetente paa disse Omraader, mener, at den store Fødsels-

hyppighed, vi kender i Dag, i nogen Grad er tidsbestemt, og at man igen vil komme tilbage til Tal, der ligger betydeligt herunder. Jeg mener, at man en skønne Dag kan komme ud for at have et saa stærkt udvidet Forraad af saadanne Hjem, at der maaske ikke er Børn til dem eller Behov for dem. Jeg ved, at der inden for den forebyggende Børneforsorgs Institutioner f. Eks. er Ungdomshjem, Hjem for unge Piger, der ikke for Tiden kan belægges, men muligt skal overgaa til anden Benyttelse. Jeg ved naturligvis ikke, om saadanne Ejendomme egner sig, om de maaske er for store, og ej heller ved jeg, om den højtærede Minister og hans Ministerium muligvis allerede er i Samarbejde med de nævnte Institutioner. Jeg nævner det blot for at begrunde mit Spørgsmaal og henviser til, at man altsaa kan komme til at savne Beboere i de Huse, man køber. Mit Spørgsmaal til den højtærede Socialminister skal altsaa ikke betyde, at jeg paa nogen Maade tager Afstand fra Oprettelsen af Spædbørne- og Børnehjem; nej, som jeg allerede har sagt, er Forslaget efter min Mening yderst paakrævet og velbegrundet, saaledes som Forholdene er i Dag, men man maa jo ogsaa somme Tider tænke længere frem, og ikke mindst naar det gælder en saa stærkt anspændt Økonomi, som disse Aar kan fremvise i vor offentlige Administration.

Et andet Omraade af Mødrehjælpsinstitutionernes Arbejde knytter sig til Barnefaderens Forsørgerpligt. Her vilde jeg meget ønske, at man tog under alvorlig Overvejelse at forhøje Barnefaderens Bidrag. Der er efter min Mening et ganske urimeligt Misforhold mellem de to Parter Ansvar og økonomiske Risiko. Jeg ved godt, at dette Spørgsmaal er et Problem, der ikke direkte har Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, men jeg synes, det er naturligt at omtale det, og desuden er det mig meget om at gøre at rejse denne Sag over for den højtærede Socialminister.

I Lovens § 3 hedder det, at Mødrehjælpsinstitutionerne kan paatage sig forskellige Opgaver af økonomisk Karakter, herunder Udlæg af Forskud paa Underholdsbidrag fra det offentlige. Saadanne Forskud kan imidlertid i Henhold til de gældende Regler om Underholdsbidrag kun udbetales, naar Forsørgerens, altsaa i dette Tilfælde Moderens, beregnede Indtægt, hvilket vil sige noget i Retning af den skattepligtige Indtægt, ligger under henholdsvis 3 040 Kr., 2 575 Kr. og 2 030 Kr. i de tre Kommune-grupper, der benævnes henholdsvis Hovedstaden, Byerne og Landdistrikterne. Kommer Indtægten op herover, er Forsørgeren